

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 12. maja 2020. godine
Br. ref.: AGJ 1560/20

PRESUDA

u

slučaju br. KI193/18

Podnosilac

Agron Vula

Ocena ustavnosti Rešenja Apelacionog suda, Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, u vezi sa neizvršenjem Odluke Nezavisnog Nadzornog Odbora Kosova, A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzie Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Agrona Vule (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva traži ocenu ustavnosti Rešenja Apelacionog suda, Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, u vezi sa neizvršenjem Odluke Nezavisnog Nadzornog Odbora Kosova (u daljem tekstu: NNOK), A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine i odgovarajućih rešenja prvostepenog i drugostepenog suda, koje su potvrdile odluku NNOK-a.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti Rešenja Apelacionog suda, Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, u vezi sa neizvršenjem Odluke NNOK-a, A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine, od strane opštine Đakovica.
4. Podnosilac zahteva navodi da osporena odluka Apelacionog suda, u vezi sa neizvršenjem gore navedene odluke NNOK-a od strane opštine Đakovica, povređuje njegova prava koja su zagantovana članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32 [Pravo na pravno sredstvo], 49 [Pravo na rad i Obavljanje profesije] i 54 [Sudska zaštita Prava], Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6 [Pravo na pravično suđenje] i 13 [Pravo na delotvorni pravni lek], Evropske Konvencije o Ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7 člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane], Ustava, na članu 47 [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosova (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] poslovnika o Radu Ustavnog suda Republike Kosova (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

6. Dana 17. decembra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 20. decembra 2018. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca kao i Veće za Razmatranje, u sastavu sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Gresa Caka-Nimani i Safet Hoxha (članovi).
8. Dana 27. februara 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i kopiju istog je poslao i Apelacionom sudu.
9. Dana 25. juna 2019. godine, Sud je, od Osnovnog suda u Đakovici, zatražio celokupan dosije predmeta.
10. Dana 5. jula 2019. godine, Osnovni sud u Đakovici je prosledio sudu spise predmeta, u kojem su se nalazile samo neke od sudskih odluka koje su donete od strane redovnih sudova za navedeni slučaj.

11. Dana 27. novembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i odlučilo da se zahtev razmatra jednog drugog datuma, nakon prijema dodatnih dokumenata i razjašnjenja od opštine Đakovica.
12. Dana 5. decembra 2019. godine, Sud je zatražio od opštine Đakovica da ga obavesti da li je sproveden neki disciplinski postupak protiv podnosioca, imajući u obzir Odluku NNOK-a, A 02 158/07 od 25. februara 2008. godine.
13. Dana 13. decembra 2019. godine, opština Đakovica je podnela jednu zbirku različitih dokumenata koji su povezani sa slučajem, kao i njene komentare u vezi sa navodima podnosioca zahteva.
14. Dana 11. marta 2020. i 22. aprila 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu prihvatljivost zahteva.
15. Dana 22. aprila 2020. godine, Sud je jednoglasno glasao i odlučio: (i) zahtev je prihvatljiv; i (ii) neizvršenje Odluke NNOK-a, A 02 158/2005, od 25. februara 2008. godine, koja je potvrđena u izvršnom postupku od Apelacionog suda, kao poslednjeg stepena, rešenjima Ac.br.1459/15 i Ac. br. 516/16, od 26. oktobra 2015. godine, odnosno 4. decembra 2017. godine, je prouzrokovalo povredu članova 31, 32 i 54 Ustava, u vezi sa članom 6 i članom 13 EKLjP-a.

Pregled činjenica

16. Podnosilac po treći put podnosi pred Ustavnim Sudom zahtev o neizvršenju Odluke NNOK-a, od 25. februara 2008. godine. U prva dva zahteva, Sud je doneo dva rešenja o neprihvatljivosti, odnosno rešenje br. KI57/09, od 14. decembra 2010. godine i rešenje br KI216/13, od 23. januara 2014. godine.
17. U Rešenju br. KI57/09, Sud je utvrdio da je zahtev podnosioca zahteva bio preuranjen jer se opština Đakovica žalila u Okružni sud u Peći kao i da pitanje još uvek nije bilo rešeno konačnom odlukom. Samim tim, Sud je tada odbio kao neprihvatljiv zahtev br. KI57/09, zbog neiscrpljenja svih pravnih sredstava (u skladu sa članom 113 .7 Ustava).
18. U Rešenju br. KI216/13, Sud je proglasio zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovanim, utvrđujući da je odlukom NNOK-a bilo naloženo opštini Đakovica da sprovede disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva a ne da ga vrati istog na radno mesto.
19. Sud smatra da je zahtev koji se sada razmatra jedan novi zahtev, imajući u vidu da je sprovedeno nekoliko postupaka kao i da su donete sudske odluke u vezi sa konkretnim slučajem a nakon donošenja dva Rešenja Suda (KI57/09 i KI 216/13).
20. Samim tim, Sud će posebno će oceniti sve radnje i postupke koje su se desile počev od 2014. godine pa nadalje imajući u obzir da su postupci koji su se odigrali 2014. godine bili predmet razmatranja u dva gore navedena rešenja Ustavnog Suda.

21. S tim u vezi, Sud primećuje da je pred redovnim sudovima bilo paralelno nekoliko grupa sudskih postupaka (parnične, upravne i izvršne prirode). Ovi postupci su vođeni povezani jedan sa drugim počev od 2003. godine pa sve do 2018. godine, i kao takvi su predstavljeni u daljem tekstu hronološki (sa posebnim naglaskom na postupke koji su se desili od 2014. godine).

POSTUPCI KOJI SU SPROVEDENI PRE 2014. GODINE

A. Upravni i Parnični postupci

22. Iz dokumenata koji se nalaze u zahtevu proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen u Vatrogasnoj jedinici u opštini Đakovica, kao šef za sprečavanje i istraživanje vatre.
23. Dana 19. avgusta 2003. godine, Glavni Izvršni Šef Skupštine opštine Đakovica je doneo Rešenje 12 br. 01-139, o "privremenoj suspenziji" podnosioca zahteva sa radnog mesta – počev od 20. avgusta 2003. godine, pa sve do završetka postupka o utvrđivanju njegove disciplinske odgovornosti. Na osnovu ove odluke, tokom vremena suspenzije, podnosiocu zahteva će biti nadoknađivana 1/2 (polovina) njegovih mesečnih prihoda.
24. Dana 20. avgusta 2003. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu u Skupštinu opštine Đakovica "za Glavnog izvršnog Šefa". Iz spisa predmeta proizilazi da Disciplinska komisija opštine Đakovica nikada nije odlučila u vezi sa žalbom podnosioca zahteva. Takođe, podnosilac zahteva nikada nije dobio nikakvu odluku od opštine Đakovica u vezi sa njegovom žalbom.
25. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev pred Opštinskim sudom u Đakovici a protiv gore navedene odluke Glavnog izvršnog Šefa opštine Đakovica.
26. Dana 17. januara 2005. godine, Opštinski sud u Đakovici je, Presudom C. br. 1357/04, utvrdio da Odluka Glavnog izvršnog Šefa opštine Đakovica nema pravnu vrednost jer nije u skladu sa Administrativnim Uputstvom br. 2003/2 o primeni Pravilnika UNMIK-a br. 2001/36 o civilnoj službi Kosova i obavezao je opštinu Đakovica da podnosioca zahteva vrati na njegovo radno mesto, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u sumi od 446.€, u roku od 8 (osam) dana od dana pravosnažnosti ove presude.
27. Jednog neodređenog dana, opština Đakovica je uložila žalbu protiv gore navedene Presude u Okružnom sudu u Peći.
28. Dana 29. septembra 2005. godine, Okružni sud u Peći je doneo Presudu Ac. br. 113/05, kojom je izmenio gore navedenu presudu Opštinskog suda u Đakovici i odbio je tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan. Okružni sud je obrazložio da je podnosilac zahteva stupio u ugovorni radni odnos na određeno vreme, počev od 1. januara 2003. godine pa sve do 30. juna 2003. godine. Samim tim, podnosiocu je završen radni odnos nakon isteka roka trajanja radnog odnosa koji je bio određen u ugovoru.

29. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo reviziju pred Vrhovnim sudom a protiv gore navedene presude Okružnog suda, navodeći da disciplinski postupak uopšte nije održan.
30. Iz spisa predmeta se primećuje da je Vrhovni sud, dana 25. oktobra 2006. Presudom Rev. br. 10/2006, odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva, ocenjujući da to što protiv podnosioca zahteva nije održan disciplinski postupak nije relevantna činjenica za utvrđivanje ozbiljne povrede dužnosti iz radnog odnosa.
31. Istovremeno dok su se vodili postupci pred Vrhovnim Sudom, **dana 1. decembra 2005. godine, podnosilac zahteva se žalio u NNOK** (žalba je prosledena preko Ministarstva Javnih službi).
32. Dana 25. februara 2008. godine, NNOK je doneo Odluku A 02 158/2005, kojom je određeno sledeće:

“I. USVAJA se delimično žalba žalioca Agrona Vule A 02 158/2005 od 1.12.2005. godine i predmet se vraća organu za zapošljavanje na razmatranje i odlučivanje.

II. OBAVEZUJE se organ za zapošljavanje opština Đakovica da u roku od 15 dana od dana prijema ove odluke da sprovede zakonski postupak i da donese odluku u vezi sa ovim upravnim pitanjem.”
33. Što se tiče postupka koji je sproveden u vezi sa suspenzijom podnosioca zahteva, relevantni deo Odluke NNOK-a je utvrdio da: *“Ovaj organ, razmatrajući dokaze iz spisa koji su predstavljeni nalazi da; Suspenzija navedenog lica je urađena u suprotnosti sa postupkom predviđenim u Administrativnom naređenju br. 2003/2 u vezi sa primenom UNMIK Uredbe br. 2001/36 o Civilnoj službi Kosova [...]”*.
34. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo pred Opštinskim sudom u Đakovici jedan predlog za ponavljanje postupka, zato što su se ispunili zakonski uslovi iz člana 421 stav 1, tačke 8 i 9 ZPP-a. Podnosilac zahteva je obrazložio da gore navedena odluka NNOK-a predstavlja jednu novu činjenicu.
35. Opštinski sud u Đakovici je odlučio da pitanje u vezi sa zahtevom za ponavljanje postupka prosledi na suđenje u Okružni sud u Peći.
36. Dana 7. aprila 2009. godine, Okružni sud u Peći je, Rešenjem C. br. 121/09, odlučio da: *“DOZVOLJAVA se ponavljanje postupka koji je bio pravosnažno završen na osnovu Presude Okružnog suda u Peći, Ac. br. 113/05 od 29.09.2005. godine, i PONIŠTAVA se gore navedena presuda Okružnog suda u Peći kao i presuda Vrhovnog suda Kosova u Prištini, Rev. br. 10/2006 od 25.10.2006. godine i ODBACUJE se tužba tužioca u ovom pravnom pitanju kao preuranjena”*.

37. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo tužbu protiv opštine Đakovica, za isplatu ličnih prihoda.
38. Dana 23. septembra 2009. godine, Opštinski sud u Đakovici je Presudom C. br. 555/07, donetoj u ponovljenom postupku po Rešenju Okružnog suda, usvojio tužbu podnosioca zahteva gde je obavezao opštinu Đakovica da podnosiocu isplati odgovarajuću sumu novca na ime nadoknade prihoda.
39. Jednog neodređenog dana, opština Đakovica je uložila žalbu protiv gore navedene presude Opštinskog suda u Đakovici.
40. U međuvremenu, iz spisa predmeta se primećuje da je dana 18. novembra 2009. godine, Ministarstvo Administracije Lokalne Samouprave (MALS), u odgovoru na jedan dopis podnosioca zahteva je poslalo Predsedniku opštine Đakovice jedan "zahtev za izvršavanje Odluke Nezavisnog Nadzornog Odbora". U ovom dopisu (potpisanom od strane ministra MALS-a), se naglašava da su odluke NNOK-a obavezne i da se trebaju izvršavati kao i da sudsko razmatranje navedene odluke ne odlaže njeno izvršenje.
41. Dana 22. oktobra 2010. godine, Okružni sud u Peći je, Presudom Ac. br. 151/10, izmenio Presudu Opštinskog suda u Đakovici (C. br. 555/07) i odbio je kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva da se obaveže opština Đakovica da njemu isplati odgovarajuću sumu na ime kompenzacije za lične prihode.
42. Iz spisa predmeta se primećuje da je Presuda Okružnog suda u Peći, Ac. br. 151/10, između ostalog naglasila da: *"[...] na osnovu gore navedene odluke Nezavisnog Nadzorno Odbora Kosova nije odlučeno na meritorni način u vezi sa pitanjem radnog odnosa tužioca, zato što još uvek nije završen odgovarajući upravni postupak kod tužene opštine i još uvek nema odluke a u vezi sa ovim pitanjem o utvrđivanju obaveze nadoknade štete nisu ispunjeni osnovni uslovi, zbog toga što do sada nije potvrđeno na siguran i ubedljiv način da je tužena na osnovu nezakonite odluke nanela štetu podnosiocu zahteva"*.
43. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju pred Vrhovnim sudom, a protiv presude Okružnog suda u Peći.
44. Dana 3. juna 2013. godine, Vrhovni sud je doneo Presudu Rev. br. 22/2011, kojom je odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva.

B. Izvršni Postupci

45. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je dana 30. jula 2009. godine, Opštinski sud u Đakovici, Rešenjem E. br. 1268/09, dozvolio izvršenje odluke NNOK-a (od 25. februara 2008. godine).
46. Dana 30. decembra 2009. godine, Opštinski sud u Đakovici je doneo Rešenje E. br. 1268/09, kojim je usvojio prigovor opštine Đakovica, a protiv odluke od 30. jula 2009. godine.

47. U obrazloženju ovog Rešenja, Opštinski sud je naglasio da odluka NNOK-a ne predstavlja izvršni naslov na osnovu Zakona o izvršnom postupku, jer se ticala jedne proceduralne obaveze organa za zapošljavanje, a što je sprovođenje disciplinskog postupka i nije se uopšte ticala neke monetarne obaveze.
48. Iz spisa predmeta se primećuje da je protiv ovog Rešenja Opštinskog suda u Đakovici podnosilac zahteva uložio žalbu pred Okružnim sudom.
49. Dana 22. oktobra 2010. godine, Okružni sud u Peći je doneo Rešenje Ac. br. 139/10, kojim je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je rešenje Opštinskog suda u Đakovici od 30. decembra 2009. godine.

IZVRŠNI POSTUPCI KOJI SU SE SPROVELI OD 2014. GODINE

50. Sud primećuje da su se nakon poslednje odluke Ustavnog Suda u ovom slučaju (Rešenje KI 216/13) sprovele četiri grupe izvršnih postupaka.

Prva grupa postupaka

51. Iz spisa predmeta proizilazi da je jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo u Osnovni sud u Đakovici predlog za izvršenje Odluke NNOK-a, od 25. februara 2008. godine. Dana 19. decembra 2012. godine, Osnovni sud u Đakovici je doneo Rešenje E. br. 1100/12 kojim je dozvolio izvršenje Odluke NNOK-a, br. A 02-158/2007, samim tim obavezujući dužnika (opštinu Đakovice), da "u roku od 7 (sedam) dana deluje i za izvrši obavezu iz konačne odluke Odbora".
52. Jednog neodređenog dana, opština Đakovica je podnela prigovor protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda u Đakovici.
53. Dana 29. oktobra 2014. godine, Osnovni sud u Đakovici je doneo Rešenje E. br. 1100/12 kojim je odbio kao neosnovan prigovor opštine Đakovica. Osnovni sud je obrazložio da navodi dužnika da odluka NNOK-a ne predstavlja izvršni naslov ne stoje. Osnovni sud je dalje dodao da su i Ustavni sud, u svojoj sudskoj praksi, isto kao i Vrhovni sud u svojim osnovnim stavovima, utvrdili da odluke NNOK-a koje se tiču vraćanja radnika na njegovo radno mesto predstavljaju izvršni naslov za sudove.
54. Iz spisa predmeta se primećuje da je Osnovni sud u Đakovici, delujući po podneska zastupnika podnosioca, dana 31. oktobra 2014. godine, doneo jedno Rešenje (E. br. 1100/12) u kojem je odlučio da se : *"OBAVEZUJE dužnik, opština Đakovica, da u roku od 7 dana od dana prijema ovog Rešenja, izvrši odluku Nezavisnog nadzornog odbora Kosova A 02 158/2005 od 25.02.2008. godine, a po zahtevu kreditora Agrona Vule iz Đakovice, dozvoljena rešenjem ovog suda od 19.12.2012. godine"*.
55. Dana 2. februara 2015. godine, opština Đakovica je podnela predlog tražeći u istom vraćanje u prethodno stanje kao i da joj se dozvoli da podnese žalbu protiv rešenja Osnovnog suda, od 29. oktobra 2014. godine. Opština Đakovica je to obrazložila razlogom da je dana 25. marta 2014. godine suspendovala sa posla

Javnog opštinskog advokata, a u njegovom odsustvu je angažovala jednu advokatsku firmu sa sedištem u Prištini da preduzme sve moguće radnje u vezi sa svim sporovima. Advokatska firma nije preduzela nikakve radnje za koje je bila ovlašćena, jer je u ovom pitanju istovremeno bila ovlašćena i od strane kreditora (podnosioca zahteva).

56. Dana 27. februara 2015. godine, Osnovni sud u Đakovici je doneo Rešenje E. br. 1100/12 i odbacio je predlog dužnika, opštine Đakovica, kojim je traženo da joj se dozvoli da podnese žalbu protiv rešenja tog suda, E. br. 1100/12, od 29. oktobra 2014. godine i 31. oktobra 2014. godine.
57. Što se tiče ne dozvoljavanja povratka u prethodno stanje, Osnovni sud u Đakovici je obrazložio da: *“Na osnovu odredbi iz člana 130.2 ovog Zakona predviđeno je da se predlog treba podneti unutar vremenskog roka od 7 dana (subjektivni rok), od dana kada je prestao razlog nedelovanja, odnosno, na osnovu člana 130. 3 ZPP-a, predviđeno je da nakon isteka 60 dana, od dana nedelovanja ne može tražiti povraćaj u prethodno stanje (objektivni rok). Sama činjenica da je javno pravobranilaštvo u Đakovici, podneskom od 17.12.2014. godine, obavestio Sud da je postupak izvršenja izvršnog naslova, odnosno da je Odluka Nezavisnog Nadzornog Odbora A 02 158/2007 od 25.02.2008. godine, u procesu izvršenja, tako da je Javno pravobranilaštvo tražio od kancelarije osoblja Skupštine opštine Đakovica da nastavi sa postupkom izvršenja po zahtevu kreditora, pokazuje da je dužnik imala saznanja u vezi sa tokom postupka, ali, unutar rokova koji su predviđeni članom 130.1 i 2 ZPP-a, nije podnela predlog za povraćaj u prethodno stanje [...]”.*
58. Jednog neodređenog dana, opština Đakovica je podnela žalbu Apelacionom sudu, navodeći postojanje povredi odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se poništi napadnuto rešenje kao i da joj se dozvoli povraćaju prethodno stanje.
59. Dana 26. oktobra 2015. godine, Apelacioni sud je doneo Rešenje Ac. Br. 1459/15, odlučujući da: *“ODBIJA SE kao neosnovana žalba ovlašćenog zastupnika dužnika opštine Đakovica, dok se rešenje Osnovnog suda u Đakovici – opšte odeljenje – građanski odsek, E. br. 1100/12 od 27.02.2015. godine, i Rešenje E. br. 1100/12 od 31.10.2014. godine POTVRĐUJU”.*
60. Apelacioni sud je objasnio da je dužnik (opština Đakovica) propustila subjektivni i objektivni rok za povraćaj u prethodno stanje i zbog tog razloga je Osnovni sud u Đakovici odbacio predlog za povraćaj u prethodno stanje.
61. Relevantni deo gore navedenog rešenja Apelacionog suda je naglasio sledeće: *“[...] po odredbama člana 112 ZPP-a, odbijanje i neprihvatanje podneska se smatra završenom komunikacijom na zakonit način, a u ovom konkretnom slučaju, rešenje o odbijanju prigovora dužnika se smatra kao redovan prijem kao i da je od dana odbijanja prigovora rešenja pa sve do dana kad je podnet predlog za povraćaj u prethodno stanje prošlo 94 dana, što znači da je predlog za povraćaj u prethodno stanje podnet pred sudom nakon roka [...]”.*

Druga grupa postupaka

62. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo pred Osnovnim sudom u Đakovici predlog za izvršenje Odluke NNOK-a, br. A 02 158/2005, od 25. februara 2008. godine, protiv dužnika (opštine Đakovice).
63. Dana 22. decembra 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je Rešenjem E. br. 1268/09 odbacio zahtev podnosioca zahteva. Osnovni sud u Đakovici je obrazložio da: *"[...] nakon analize zahteva za nastavak postupka utvrdio je da se jedan takav zahtev u ovoj fazi postupka, odnosno kada je predmet završen jer je sud rešenjem E. br. 1268/09 stavio van snage odluku kojom je dozvoljen predlog za izvršenje kreditora Agrona Vule, a ta odluka je postala pravosnažna na osnovu rešenja Okružnog suda u Peći Ac. br. 139/10 od 22.10.2010. godine [...] Na osnovu člana 64 ZIP-a, koji između ostalog predviđa da " odloženo izvršenje može ponovo početi na zahtev stranke koja je tražila odlaganje pre isteka perioda odlaganja " stoga, u ovom konkretnom slučaju, nije došlo do odlaganja izvršnog postupka na osnovu gore navedenih članova, već je stavljena van snage odluka kojom je dozvoljeno izvršenje, stoga, kao rezultat po ovom izvršnom pitanju, ne može se nastaviti dalje zato što je pitanje završeno pravosnažnim rešenjem".*
64. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva se žalio pred Apelacionim sudom protiv odluke Osnovnog suda u Đakovici, navodeći ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kao i pogrešnu primenu materijalnog prava.
65. Dana 28. avgusta 2017. godine, Apelacioni sud je Rešenjem CA. br. 380/2017, odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca i potvrdio je Rešenje Osnovnog suda u Đakovici (od 22. decembra 2016. godine). Apelacioni sud je objasnio da je Rešenje Osnovnog suda u Đakovici, E. br. 1268/09, od 30. jula 2009. godine, poništeno i da je poništenje te odluke već potvrđeno i postalo je pravosnažno Rešenjem Okružnog suda u Peći, Ac. br. 139/2010, od 22. oktobra 2010. godine.
66. Što se tiče prirode i neizvršenja odluke NNOK-a, Apelacioni sud je objasnio da: *"Odluka NNOK-a se tiče dva aspekta: Nastavka disciplinskog postupka koji je iniciran rešenjem o suspenziji i isplatu kompenzacije od 1/2 e ličnih mesečnih primanja [...] Drugostepeni sud je ocenio da odlukom NNOK-a od 25.02.2008. godine, sa br. A 02 158/2007 nije odlučeno po meritumu, već je pitanje vraćeno poslodavcu na ponovni postupak za donošenje odluke, stoga, takva odluka nije pogodna za izvršenje, jer u istoj nisu navedeni ni predmet izvršenja, ni suma kao ni vreme ispunjenja izvršenja, kako je to određeno u članu 27 ZIP-a [...] Imajući u obzir da organ poslodavca, opština Đakovica, nije delovala u skladu sa odlukom NNOK-a, o donošenju odgovarajuće odluke u upravnom postupku, kreditor je imao mogućnosti da u uslovima koji su predviđeni u stavu 3 člana 29 Zakona o Upravnim sporovima, br. 03/L-202, da se obrati posebnim zahtevom NNOK-u, odnosno da u skladu sa uslovima koji su predviđeni ovom zakonskom odredbom otpočne sa upravnim sporom".*

Treća grupa postupaka

67. Jednog neodređenog dana, opština Đakovica je uložila žalbu pred Apelacionim sudom za poništenje rešenja Osnovnog suda u Đakovici, E. br. 1100/12, kojim je dozvoljeno izvršenje Odluke NNOK-a br. A 02 158/2007 od 25. februara 2008. godine. Opština Đakovica je tvrdila da je po pitanju već doneta konačna odluka Okružnog suda u Peći Ac. br. 139/10 od 22. oktobra 2010. godine.
68. Dana 4. decembra 2017. godine, Apelacioni sud je doneo rešenje Ac. br. 516/16, kojim je odbijena kao neosnovana žalba dužnika Opštine Đakovica i potvrđeno je rešenje Osnovnog suda u Đakovici, E. br. 1100/12. Apelacioni sud je obrazložio da su navodi dužnika bili bez osnova jer je rešenjem Osnovnog suda u Đakovici dozvoljeno izvršenje Odluke NNOK-a br. A 02 158/2007 od 25. februara 2008. godine. Apelacioni sud je dodao da je to konačna odluka i samim tim i izvršiva.

Četvrta grupa postupaka

69. Nakon gore navedenog rešenja Apelacionog suda (dana 26. oktobra 2015. godine) podnosilac je pred Osnovnim sudom u Đakovici podneo predlog za dozvolu izvršenja po Odluci NNOK-a (od 25. februara 2008. godine).
70. Dana 19. januara 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je, rešenjem E. br. 1100/12, odlučio da: *“ODBIJA SE predlog za dozvolu izvršenja kreditora Agrona Vule, iz Đakovice, protiv dužnika opštine Đakovice, zbog postojanja drugih sporova”*.
71. Osnovni sud u Đakovici je obrazložio da: *“Sud je, tokom razmatranja spisa predmeta, a i nakon toga tokom pregleda dokaza predmeta po službenoj dužnosti primetio da isti kreditor nad istim dužnikom za taj isti objekat izvršenja je ranije, dana 30.07.2009. god. Podneo isti predlog. Utvrđujući da za isti izvršni postupak pred ovim Sudom se sprovodi postupak sa istim stranama, sa istim predmetom izvršenja, a na osnovu istog izvršnog dokumenta, dakle Odluke Nezavisnog Nadzornog Organa Kosova br. A 02 158/2005 od 25.02.2008. god. Navedeni predmet ima broj Suda E. br. 1268/09 i izvršenje je dozvoljeno dana 30.07.2009. god.”*
72. U međuvremenu, jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu, a protiv Rešenja Osnovnog suda u Đakovici, E. br. 1100/12, od 19. januara 2016. godine, a koje je odbacilo predlog za dozvolu izvršenja odluke NNOK-a zbog toga što postoje pravne radnje koje su u toku.
73. Dana 18. septembra 2018. godine, Apelacioni sud je Rešenjem Ac. br. 227/18, odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je Rešenje Osnovnog suda u Đakovici, E. br. 1100/12, od 19. januara 2016. godine. Apelacioni sud je obrazložio da, između ostalog, na osnovu člana 17 ZIP-a, a u vezi sa članom 262.3 i 262.4 ZPP-a, predviđa se da: *“tokom postojanja sudske zavisnosti o istom tužbenom zahtevu se ne može pokrenuti ponovno suđenje između istih stranaka. Ipak, ukoliko se to učini, sud odbacuje tužbu”*.
74. Dana 30. oktobra 2018. godine, podnosilac zahteva je uputio Kancelariji Glavnog Državnog tužioca predlog za iniciranje zahteva za zaštitu zakonitosti, protiv rešenja Apelacionog suda, Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine.

75. Dana 16. novembra 2018. godine, Kancelarija Glavnog Državnog tužioca je obavestila podnosioca zahteva da nije odobren njegov zahtev, jer nije bilo dovoljno zakonskih osnova za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.

Navodi podnosioca zahteva

76. Podnosilac zahteva tvrdi da neizvršenje odluke NNOK-a br. A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine, od strane dužnika opštine Đakovica, povređuje njegova prava koje je zagarantovano članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32 [Pravo na pravno sredstvo], 49 [Pravo na rad i Obavljanje profesije] i 54 [Sudska zaštita Prava], Ustava, u vezi sa članom 6 [Pravo na pravično suđenje] i 13 [Pravo na delotvorni pravni lek], EKLJP-a.
77. Podnosilac zahteva tvrdi da su rešenja Osnovnog suda u Đakovici E. br. 1100/12, od 19. decembra 2012. godine i 29. oktobra 2014. godine, potvrdila da je Odluka NNOK-a, A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine, bila "pravosnažna i izvršiva odluka".
78. Podnosilac zahteva tvrdi da je odluka NNOK-a kao i odluke sudova daju njemu pravo da se vrati na njegovo radno mesto: *"...dobitnik sam prava da se vratim na moje prethodno radno mesto, jer sam bio nezakonito udaljen privremeno sa radnog mesta, i zbog toga se i dalje tretiram kao aktivni radnik tužene a ovo se argumentuje iz odluka Odbora kao i iz rešenja sudova [...] argumentuje se Odlukom Nezavisnog Nadzornog odbora Republike Kosova u Prištini A 02 158/2007 od 25.02.2008. godine, jer se ovom odlukom i dalje smatram aktivnim radnikom Skupštine opštine Đakovica [...]".*
79. Podnosilac zahteva tvrdi da je Rešenje Apelacionog suda, Ac. br. 1459/15, od 26. oktobra 2015. godine, odbilo prigovor dužnika, opštine Đakovice, i da je potvrdilo rešenja Osnovnog suda u Đakovici E. br. 1100/12, od 19. decembra 2012. godine i od 29. oktobra 2014. godine. Po podnosiocu zahteva, gore navedene odluke Apelacionog suda i Osnovnog suda u Đakovici su potvrdile da je Odluka NNOK-a A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine, bila "pravosnažna i izvršiva odluka".
80. Podnosilac zahteva tvrdi da je četvrta odluka Apelacionog suda, Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, poništila pravosnažnu odluku NNOK-a, koja je ranije bila potvrđena rešenjima Osnovnog suda u Đakovici E. br. 1100/12, od 19. decembra 2012. godine i 29. oktobra 2014. godine i Rešenjem Apelacionog suda Ac. br. 1459/15 od 26. oktobra 2015. godine.
81. Podnosilac se, da bi podržao svoje navode, poziva na sudsku praksu Evropskog suda za Ljudska Prava, odnosno na predmet *Brumarescu protiv Rumunije* (slučaj br. 28324/95, ESLJP, Presuda od 28. oktobra 1999. godine) i na sudsku praksu Ustavnog suda Kosova, odnosno na slučaj br. KI04/12 (podnosilac *Esat Kelmendi*, Presuda od 20. jula 2014. godine) i slučaj br. KI112/12 (podnosilac *Adem Meta*, Presuda od 5. jula 2013. godine). Po podnosiocu zahteva, gore citirani slučajevi su veoma važni za njegov slučaj jer "je predstavljena jedna slična situacija u vezi sa neizvršenjem upravnih odluka od strane sudova".

82. Na kraju, podnosilac traži od Suda da: (i) proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povreda članova 31, 32, 49 i 54 Ustava, u vezi sa članovima 6 i 13 EKLJP-a i članom 13 Protokola br. 11 EKLJP-a; (iii) da proglasi nevažećim Rešenje Apelacionog suda Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, koje "povređuje član 54 Ustava i 13 EKLJP-a"; i, (iv) da vrati Rešenje Apelacionog suda, Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, "na ponovno razmatranje na osnovu presude ovog Suda, a u skladu sa pravilom 74 (1) Poslovnika o radu, takođe da se uzme u obzir da se Odluka Nezavisnog Nadzornog Organa za Civilnu Službu Kosova u Prištini, treba izvršiti".

Odgovor Opštine Đakovica

83. U svom odgovoru koji je zatražen od strane Suda, Opština Đakovica je naglasila sledeće: (i) protiv podnosioca zahteva nije sproveden disciplinski postupak; (ii) imajući u obzir da je podnosilac zahteva imao ugovor na određeno vreme (od 01.01.2003. god. do 30.06.2003. god.), Opština nije imala pravni osnov da sprovede postupak, jer se disciplinski postupak ne može sprovesti protiv radnika kojima je "prekinut radni odnos"; (iii) podnosilac zahteva je pozvan od strane Komandira brigade vatrogasaca da je javi na posao na radon mesto vatrogasca, ali se on nije odazvao navedenom pozivu; i, da (iv) podnosilac zahteva nije iscrpeo sve upravne postupke protiv administrativnog ćutanja koji su zagwarantovani zakonom.
84. U vezi sa iscrpljenjem svih mogućnosti u upravnom postupku, Opština Đakovica argumentuje da: *"Opština Đakovica je bila obavezna da deluje u skladu sa zakonom uvek se oslanjajući na dokaze i svoju nadležnost, tako da je iz objašnjenja bilo potvrđeno da organ za zapošljavanje – Opština nije sprovela disciplinski postupak kao što je bila obavezana od strane Nezavisnog odbora i to odlukom A 02 158/2005, zbog već nastale situacije (prestanka radnog odnosa), po spisima predmeta Agron Vula je bio obavezan da deluje protiv administrativnog ćutanja (u vezi sa neizvršenjem Odluke Nezavisnog Odbora), a ta činjenica potvrđuje da Agron Vula nikada nije uložio – delovao po Zakonu o Upravnom Sporu – administrativnog ćutanja organa Opštine, on nije iscrpeo sve njegove mogućnosti u upravnom postupku koje su zagarrantovane zakonom, već je on kontinuirano delovao u sudskim, izvršnim postupcima, bez iscrpljenja svih postupaka – sredstava kako je to predviđeno upravnim postupkom, stoga proizilazi da je sve sporove on izgubio i to na svim sudskim instancama"*.
85. Opština takođe želi da naglasi da je podnosilac *"konstantno ulagao različite žalbe kad god je došlo do promene lokalnih vlasti, ali se ovo pitanje uopšte nije ticalo volje Predsednika opštine ili opštinskog narodnog advokata, kako to navodi podnosilac"*.

Relevantne zakonske odredbe

UNMIK UREDBA O JAVNIM SLUŽBAMA NA KOSOVU br. 2001/36

Član 11

Žalbe

11.3 Ukoliko Odbor smatra da sporna odluka krši principe iznete u članu 2.1 ove Uredbe, naložiće odgovarajući lek putem pisane odluke i naloga, i uputiće ga stalnom sekretaru ili glavnom izvršnom službeniku nadležnog organa za zapošljavanje, a on će biti odgovoran da nadležni organ za zapošljavanje usaglasi svoju odluku sa nalogom.

11.4 Ako nadležni organ za zapošljavanje ne postupi u skladu sa odlukom Odbora i njegovim nalogom, Odbor će o tome podneti izveštaj Premijeru i Specijalnom predstavniku Generalnog Sekretara.

ADMINISTRATIVNO NAREĐENJE BR. 2003/2 O PRIMENI UREDBE UNMIK-a BR. 2001/36 o JAVNOJ SLUŽBI KOSOVA

Član 31 Disciplinski postupci

31.5 U ozbiljnim slučajevima javni službenik može da bude suspendovan s platom, sve dok su istraga i/ili disciplinski postupak u toku. Nalog za suspenziju s platom može da izda samo rukovodilac kadrovske službe poslodavca.

ZAKON Br. 03/L-192 O NEZAVISNOM NADZORNOM ODBORU KOSOVA ZA CIVILNU SLUŽBU KOSOVA

Član 12 Žalbe

4. U slučajevima kada se Odbor ubedi da su se putem osporavane odluke prekršila načela i pravila, Civilne službe Republike Kosovo, on donosi pismenu odluku koja se dostavlja zvaničniku visokog rukovodećeg nivoa ili glavnom odgovornom licu odgovarajućeg organa za zapošljavanje, koji je odgovoran za sprovođenje odluke Odbora.

Član 13 Odluka Odbora

Odluka Odbora predstavlja pravosnažnu administrativnu odluku i istu izvršava zvaničnik visokog rukovodećeg nivoa ili odgovorno lice institucije koje je donelo prvu odluku u odnosu na stranku. Izvršenje treba da se obavi u roku od petnaest (15) dana od dana prijema odluke.

Član 15
Postupak u slučaju nesprovođenja odluke odbora

1. Nesprovođenje odluke Odbora od strane odgovornog lica institucije predstavlja teško kršenje radnih zadataka prema Zakonu o Civilnoj službi u Republici Kosovo.

Prihvatljivost zahteva

86. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i Poslovníkom o Radu.

87. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

88. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je on žrtva ustavnih povreda, zbog toga što nije izvršena odluka jednog javnog organa, odnosno NNOK-a. Samim tim, on je ovlašćena strana.

89. Sud takođe primećuje da je podnosilac zahteva iscrpeo sva pravna sredstva koja su predviđena zakonom i u nedostatku nekog drugog dostupnog efektivnog sredstva, da bi zaštitio svoja prava, on se obratio Ustavnom Sudu.

90. Sud se takođe poziva na članove 48 [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi] Zakona, koji predviđaju:

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

91. Sud primećuje da je poslednja odluka u ovom postupku bila Rešenje Apelacionog suda Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine, kao i da je

zahtev podnet pred Sud dana 17. decembra 2018. godine. Iz ovoga proizilazi da je zahtev podnet u skladu sa zakonskim rokom koji je predviđen u članu 49 Zakona.

92. Sud takođe smatra da je podnosilac zahteva tačno naveo za koja prava, koja su zagarantovana Ustavnom i EKLJP-om, on smatra da su povređena na njegovu štetu, a zbog neizvršavanja Odluke NNOK-a A 02 158/07, od 25. februara 2008. godine.
93. Stoga, Sud dolazi do zaključka da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da je iscrpeo sva dostupna pravna sredstva; da je ispoštovao uslov podnošenja zahteva unutar zakonskog roka; da je tačno objasnio navodne povrede prava i osnovnih ljudskih sloboda, kao i to da je ukazao na konkretan akt javnih vlasti koji se osporava.
94. Štaviše, u svetlu navoda iz zahteva kao i njihovog obrazloženja, Sud smatra da zahtev povlači jedno ozbiljno ustavno pitanje i određivanje istih zavisi od razmatranja merituma zahteva. Takođe, zahtev se ne može smatrati kao očigledno neosnovan u smislu pravila 39 Poslovnika o radu i nije ustanovljen nijedan drugi osnov da bi se zahtev proglasio neprihvatljivim.
95. Samim tim, Sud proglašava zahtev prihvatljivim za razmatranje merituma istog.

Meritum zahteva

96. Sud pre svega želi da podseti, još jednom, da je u slučaju podnosioca zahteva do sada doneo već dva rešenja o neprihvatljivosti, sa brojevima KI57/09 i KI216/13. U slučaju br. KI57/09, Sud je proglasio neprihvatljiv zahtev podnosioca zahteva zbog neiscrpljenja pravnih sredstava. Sa druge strane, u slučaju br. KI216/13, Sud je proglasio zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovan, utvrđujući da odluka NNOK-a nije naložila Opštini Đakovica da podnosioca zahteva vrati na njegovo radno mesto, već da disciplinski postupak protiv njega sprovede u skladu sa zakonom za civilne službenike koji je na snazi.
97. Sud takođe ponavlja da je nakon poslednje odluke Ustavnog Suda po ovom slučaju (Rešenje KI 216/13 od 23. januara 2014. godine), po istom pitanju je sprovedeno još četiri druge grupe postupaka i doneto je nekoliko sudskih odluka. Ti postupci su se ticali (ne)izvršenja odluke NNOK-a i kao takve su predmet razmatranja od strane Ustavnog suda u ovom slučaju.
98. Samim tim, prilikom razmatranja merituma zahteva, Sud želi da naglasi da zahtev podnosioca zahteva povlači dva osnovna pitanja: (i) da li je odluka NNOK-a u ovom konkretnom slučaju bila obavezna i izvršiva; i, (ii) da li je ne izvršenje odluke NNOK-a prouzrokovalo povredu prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje (član 31 Ustava), u vezi sa pravom na pravno sredstvo (član 32 Ustava) kao i u vezi sa pravom na sudsku zaštitu prava. (član 54 Ustava).

(i) U vezi sa dejstvom odluka NNOK-a

99. U vezi sa pravnom prirodom odluka NNOK-a, Sud smatra da je važno da se pre svega pozove na član 101 [Civilna Služba] Ustava, koji propisuje:

“1. Sastav civilne službe će odražavati raznolikost stanovnika Kosova, uzimajući u obzir međunarodno priznato načelo polne jednakosti.

2. Nezavisni savet za nadzor civilne službe će obezbediti poštovanje uredbi i načela koja regulišu civilnu službu, koja odražava raznolikost stanovništva Republike Kosovo”.

100. U svetlu ovih ustavnih odredba, Sud naglašava svoj primarni stav da je NNOK nezavisna institucija osnovana na osnovu Ustava, odnosno u skladu sa članom 101.2 Ustava. Stoga, sve obaveze koje proizilaze od ove institucije, u vezi sa pitanjima koja su pod nadležnošću istog, proizvode pravne efekte za sve odgovarajuće institucije, gde je status zaposlenih regulisan Zakon o Civilnoj Službi Republike Kosova. U tom smislu, NNOK ima karakteristike jednog suda, odnosno tribunala za civilne službenike, u smislu člana 6 EKLjP-a.
101. S tim u vezi, Sud se poziva na sudsku praksu ESLjP-a, na osnovu koje *“Sud' se karakteriše u sustinskom smislu izraza svojom sudijskom funkcijom, odnosno utvrđivanjem pitanja unutar svoje nadležnosti na osnovu pravila zakona i nakon postupka koji su sprovedeni na propisan način”* (Vidi, Presuda od 30. novembra 1987. godine u slučaju *H protiv Belgije*, serija A br. 127, str. 34, stav 50)". Vidi slučaj *ESLjP Belilos protiv Švajcarske*, predstavka br. 10328/83), presuda od 29. aprila 1988. godine, stav 64).
102. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Odluka NNOK-a od 25. februara 2008. godine, doneta u vreme kada je osnivanje NNOK-a i izvršenje odluka istog bilo regulisano UNMIK Uredbom br. 2001/36 o Civilnoj službi na Kosovu i Administrativnim Uputstvom br. 2003/2 o primenu UNMIK Uredbe br. 2001/36 o Civilnoj službi na Kosovu, a koje su stupile na snagu dana 22. decembra 2001. godine, odnosno 25. januara 2003. godine. U to vreme, pitanje nadležnosti, funkcionisanja, organizacije i izvršenja odluka NNOK-a je bilo regulisano aktima donetim od strane UNMIK-a (koji je imao isključive zakonodavne, izvršne i sudske nadležnosti na Kosovu)
103. U tom pravcu, Sud naglašava svoj dosledan stav koji je održavao u svim slučajevima koje je rešio, a koji su se odnosili na odluke NNOK od 2012. godine pa nadalje. Sud je kontinuirano naglašavao da odluka NNOK-a proizvodi pravno dejstvo za stranke i prema tome, takva odluka je konačna u upravnom postupku i ujedno je izvršna odluka (vidi odluke Ustavnog suda u slučajevima br. KI04/12, *Esat Kelmendi*, presuda od 20. jula 2012. godine, i br. KI74/12 *Besa Qirezi*, presuda od 4. aprila 2015. godine i reference citirane tu).
104. Sud skreće pažnju da među prvim slučajevima u kojima je utvrđeno da su odluke NNOK-a pravosnažne i obavezne za izvršenje je Presuda Ustavnog Suda u slučaju br. KI04/12 od 24. jula 2012. godine. U navedenoj Presudi, Sud je razmotrio efekat odluke NNOK-a od 18. marta 2011. godine, što znači nakon

stupanja na snagu Zakona o NNOK-u br. 03/L-192, koji je kasnije, dana 10. avgusta 2018. godine, zamenjen i stavljen van snage Zakonom o NNOK-u 06/L-048. Oba navedena zakona su usvojena od strane Skupštine Republike Kosova.

105. Sud je kontinuirano naglašavao da relevantne ustavne i zakonske odredbe, pored predmetne nadležnosti NNOK-a da rešava radne sporove za civilne službenike, predstavljaju zakonsku obavezu za dotične institucije da poštuju i sprovode odluke NNOK-a.
106. S tim u vezi, Sud se poziva i na svoju sudsku praksu i u vezi sa ne izvršavanjem upravnih odluka od strane sudova – uključujući i odluke NNOK-a - koje nisu predvidele na ekskluzivan način neku monetarnu obavezu (vidi, između ostalog, odluke Ustavnog suda u slučajevima: KI94/13, *podnosilac Avni Doli, Mustafa Doli, Zija Doli i Xhemile Osmanaj*, Presuda od 16. aprila 2014. godine; KI112/12, *podnosilac Adem Meta*, Presuda od 2. avgusta 2018. godine i KI04/12, *podnosilac Esat Kelmendi*, citirano iznad, Presuda od 24. jula 2012. godine). U ovim slučajevima, Sud je došao do zaključka da jedna odluka koja je doneta od strane jednog upravnog organa, obrazovanog na osnovu zakona, proizvodi pravne efekte za strane i, samim tim, jedna takva odluka je upravna odluka koja je konačna i izvršiva”.
107. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Odluka NNOK-a od 25. februara 2008. godine. Ali, Sud takođe primećuje da je ta odluka ostala predmet sudskih postupaka, počev od 2008. godine pa sve do 2018. godine.
108. Štaviše, oslanjajući se na spise predmeta koji su mu dostupni, Sud posebno naglašava činjenicu da je Odluka NNOK-a bila potvrđena u izvršnom postupku od Apelacionog Suda, kao poslednje instance, u Rešenju Ac. br. 1459/15 i Ac. br. 516/16 od 26. oktobra 2015. godine, odnosno 4. decembra 2017. godine. Ove odluke Apelacionog suda su potvrdile rešenja Osnovnog suda u Đakovici, sa istim brojem, E. br. 1100/12, od 31. oktobra 2014. godine, odnosno 27. februara 2015. godine, koje su dozvolile Odluku NNOK-a od 25. februara 2008. godine.
109. Sud smatra da razmatranje koje traje više od deset godina u sudskim postupcima odluke NNOK-a, od 25. februara i, pogotovo utvrđivanje obavezujućeg karaktera iste od strane redovnih sudova, je učinilo da navedena odluka nema trenutni, već kontinuirani karakter.
110. Samim tim, Sud dolazi do zaključka da je odluka NNOK-a u ovom konkretnom slučaju bila pravosnažna i obavezna da se izvrši.

(ii) Da li je došlo do povrede prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje a u vezi sa pravom na efektivna pravna sredstva i pravom na sudsku zaštitu prava

111. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi povrede njegovih prava koja su zagarantovana članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32 [Pravo na pravno sredstvo], 49 [Pravo na rad i Obavljanje profesije] i 54 [Sudska zaštita Prava], Ustava, u vezi sa članom 6 [Pravo na pravično suđenje] i 13 [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP-a.

112. U svetlu činjenica i navoda iz zahteva, Sud smatra da se suštinski aspekti istog tiču prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje, a u vezi sa pravom na efektivna pravna sredstva i pravom na sudsku zaštitu prava.

U vezi sa pravom na pravično i nepristrasno suđenje

113. Pre svega, Sud se poziva na član 31 Ustava [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], koji propisuje:

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.”

114. Pored toga, Sud se poziva i na stav 1 člana 6 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a, koji propisuje:

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.”

115. Sud se, takođe, poziva na član 53 [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, koji navodi da:

“Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”.

116. Sud ponavlja da, budući da poseduje karakterizaciju činjenica slučaja, ne smatra sebe vezanim od karakterizacije date od strane podnosioca zahteva. U duhu principa *juris novit curia*, Sud može svojom slobodnom voljom da razmotri žalbe oslanjajući se na odredbe ili stavove na koje se nisu pozvale, izričito, strane. S tim u vezi, na osnovu prakse ESLJP-a, jednu žalbu karakterišu činjenice koje ista sadrži a ne samo zakonski osnov i argumenti koji su navedeni od strana (vidi, *mutatis mutandis*, *Talpis protiv Italije*, žalba br. 41237/14, ESLJP, Presuda od 18. septembra 2017. godine, stav 77 i reference koje su tu navedene).

117. S tim u vezi, Sud prvo skreće pažnju da (kao što je utvrdio i u Rešenju KI 216/13), Odluka NNOK-a nije naložila opštini Đakovica da podnosioca zahteva vrati na njegovo radno mesto. Ali, NNOK je naložio opštini Đakovica da disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva sprovede u skladu sa zakonom za civilne službenike.

118. Stoga, Sud želi da naglasi činjenicu da se izvršenje odluke NNOK-a nije ticalo vraćanja podnosioca zahteva na radno mesto (sa kojeg je on suspendovan), već se tiče završetka disciplinskog postupka protiv njega.

119. Dalje, oslanjajući se na spise predmeta koje poseduje, Sud primećuje da uprkos ponovljenim naporima podnosioca zahteva da se odluka NNOK-a izvrši, ta odluka nije nikad sprovedena niti je stavljena van snage. Dakle, prošlo je više od 10 (deset) godina od donošenja odluke NNOK-a (25. februar 2008. godine) do poslednje odluke Apelacionog suda (Rešenje Ac. br. 227/18, od 18. septembra 2018. godine).
120. U svetlu ovih činjenica, Sud ističe glavni navod podnosioca zahteva, a u vezi sa povredom njegovog prava koje je zagantovano članom 31 Ustava i članom 6 EKLJP-a. S tim u vezi, Sud se poziva na svoju presudu u slučaju br. KI94/13, gde je naglasio da se "izvršenje konačne i izvršive odluke treba smatrati sastavnim delom prava na pravično suđenje, prava koje je zagantovano članom 31 Ustava kao i članom 6 EKLJP-a (vidi Ustavni Sud, slučaj br. KI94/13, *podnosilac, Avni Doli, Mustafa Doli, Zija Doli i Xhemile Osmanaj*, Presuda od 6. aprila 2014. godine).
121. Sud primećuje da se jedan takav stav oslanja i na sudsku praksu ESLJP-a, koja naglašava da se na izvršenje jedne konačne odluke treba gledati kao da je sastavni deo prava na pravično suđenje. Štaviše, u slučaju *Hornsby protiv Grčke*, ESLJP je naglasio da se izvršenje konačne i obavezujuće odluke treba smatrati sastavnim delom prava na pravično suđenje, pravo koje je zagantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP-a. Gore navedeno načelo ima još veći značaj u okviru upravnog postupka povodom nekog spora, čiji je rezultat od posebnog značaja za građanska prava stranke u sporu. (Vidi, mutatis mutandis *Hornsby protiv Grčke*, br. 18357/91, Presuda od 19. marta 1997. god., stavovi 40-41). U navedenom slučaju, ESLJP je ustanovio da podnosioci zahteva ne bi trebali biti lišeni prednosti primene konačne odluke, koja je doneta u njihovu korist.
122. Stoga, Sud naglašava da je sprovođenje jedne konačne i obavezujuće odluke unutar jednog razumnog roka pravo koje je zagantovano članom 31 Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a.
123. S tim u vezi, Sud primećuje da je ESLJP u svojoj konsolidovanoj sudskoj praksi utvrdio da je izbegavajući da se više od 5 (pet) godina preduzmu mere koje su potrebne za sprovođenje jedne konačne i obavezne odluke, državni organi su lišili odredbe člana 6 njihovog korisnog efekta (vidi *Hornsby protiv Grčke*, stav 45).
124. U ovom konkretnom slučaju, Sud smatra da nesporazum podnosioca zahteva sa opštinom Đakovice nije bio nešto posebno složen, jer je NNOK naložio da se sprovede disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva u skladu sa zakonima na snazi. Odluka NNOK-a je ostala neizvršena od strane opštine Đakovica sve do danas.
125. Sud je uzeo u obzir odgovor Opštine Đakovica da, imajući u obzir da je podnosiocu zahteva isteklo trajanje ugovora o radu, protiv njega se nije mogao sprovesti disciplinski postupak. Bilo kako bilo, Sud želi da naglasi i zaključak dat u Odluci NNOK-a, da je suspenzija podnosioca zahteva sa njegovog radnog

mesta, od strane opštine Đakovica, izvršena u suprotnosti sa odgovarajućim odredbama zakona na snazi. Dakle, efekat nezakonite odluke Opštine Đakovica (iz 2003. godine), o "privremenoj suspenziji" podnosioca zahteva sa njegovog radnog mesta se treba ispraviti tako što će se primeniti Odluka NNOK-a. Ovo zbog toga što je izvršnost odluke NNOK-a potvrđena u nekoliko odluka Osnovnog suda u Đakovici i Apelacionog suda.

126. S tim u vezi, Sud naglašava da bi bilo nerazumno ukoliko bi pravni sistem Republike Kosova dozvolio da jedna konačna i izvršna odluka u upravnom postupku, ostane bez ikakvog efekta a na štetu jedne strane. Dakle, neefikasnost postupaka kao i neizvršenje odluka proizvode efekte koji nas stavljaju u situacije koje nisu u skladu sa principom vladavine zakona (član 7 Ustava) – a ovaj princip su svi javni organi na Kosovu obavezni da poštuju (vidi, *mutatis mutandis*, Presuda Ustavnog suda u slučaju KIO4/12).

Što se tiče navoda u vezi sa povredom prava na efektivna pravna sredstva i sudsku zaštitu prava.

127. Sud uzima u obzir navode podnosioca zahteva koji se tiču prava na efektivna pravna sredstva kao i na sudsku zaštitu prava.
128. Otuda, Sud se poziva na član 32 i član 54 Ustava, kao i na član 13 EKLJP-a.

Član 32

[Pravo na pravno sredstvo]

"Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način".

Član 54

[Sudska zaštita Prava]

"Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno".

Član 13 EKLJP-a [Pravo na delotvoran pravni lek]

"Svako kome su povređena prava i slobode predviđene u ovoj Konvenciji ima pravo na delotvoran pravni lek pred nacionalnim vlastima, bez obzira jesu li povredu izvršila lica koja su postupala u službenom svojstvu".

129. Sud pre svega naglašava da svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva protiv sudske i administrativne odluke, koja krše njegova prava ili interese kao što su propisana zakonom (vidi *mutatis mutandis*, *Voytenko protiv Ukrajine*, br. 18966/02, presuda od 29. juna 2004. god., stavovi 46-48).
130. Imajući u obzir svoje zaključke u vezi sa članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 (1) EKLJP-a, Sud smatra da su žalbe u vezi sa tim članovima "obrazložive" za svrhu

članova 32 [Pravo na pravno sredstvo] i 54 [Sudska zaštita prava] Ustava, u vezi sa članom 13 [Pravo na delotvoran pravni lek] EKLJP-a (vidi, *mutatis mutandis*, *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 27. april 1998. godine, stav 52).

131. Sud ponovo naglašava da članovi 32 i 54 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP-a određuju da pravni sistem treba da učini dostupnim neki efektivni pravni lek koji ovlašćuje nadležni organ da se suoči sa suštinom jednog navoda o povredi Ustava i EKLJP-a (vidi ESLJP, *Sharxhi i drugi protiv Albanije*, Presuda od 11. januara 2018. godine, stav 81 i reference koje su tu spomenute).
132. ESLJP je u nekim slučajevima naglašavao da je efekat člana 13 obaveza za države da pruže efikasna pravna sredstva, koja omogućavaju razmatranje suštine nekog zahteva koji je argumentovan po Konvenciji i da bi se omogućila potrebna ispravka (vidi odluke ESLJP-a: *Kudla protiv Poljske*, Presuda od 26. oktobra 2000. godine, *Kaya protiv Turske*, Presuda od 19. februara 1999. godine). Dalje, ESLJP je izrazio stav da član 13 treba da bude “efikasan” kako u zakonu tako i u praksi (vidi, primera radi, *Ilhan protiv Turske*, Presuda od 27. juna 2000. godine). ESLJP je takođe naglasio da “efikasnost pravnog sredstva”, u smislu člana 13 EKLJP-a, nije ograničena garancijama za neko povoljno rešenje za podnosioca zahteva (*Kudla protiv Poljske*).
133. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da, tokom traženja izvršenja Odluke NNOK-a, podnosilac zahteva se obratio nekoliko puta redovnim sudovima kao i Ustavnom Sudu. Štaviše, Sud naglašava da su u izvršnom postupku redovni sudovi (prvostepeni i drugostepeni sud), doneli neke odluke koje su bile u korist podnosioca zahteva (kojima je bilo dozvoljeno izvršenje Rešenja NNOK-a) kao i nekih suprotnih odluka.
134. Dakle, podnosilac zahteva je iscrpeo sva pravna sredstva koja su mu bila dostupna za izvršenje Odluke NNOK-a. Međutim, uprkos njegovim pokušajima, to Rešenje nije izvršeno, bilo od nadležnih organa opštine Đakovica, bilo od nadležnih sudova. Naime, pravna sredstva koja su korišćena od strane podnosioca zahteva, kao i sudske odluke u njegovu korist, nisu imale neki praktičan efekat na njegovu situaciju.
135. S tim u vezi, Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja je u slučaju *Klass protiv Nemačke* naglasila da “kada jedna osoba smatra da je izvršena predrasuda putem jednog akta za koji on smatra da je u suprotnosti sa Konvencijom, istoj treba biti dostupan neki pravni lek pred državnim organima, koji će joj omogućiti rešavanje njenog zahteva i, ukoliko je potrebno, pružiti kompenzaciju. Tako, član 13 se treba tumačiti na takav način na koji će biti zagarantovan neki efektivni pravni lek pred državnim organom za svakog koji tvrdi da su njegova prava i slobode koje su zagarantovane Konvencijom povređena” (vidi *Klass protiv Nemačke*, Presuda od 6. septembra 1978. godine, stav 64).
136. Nedostatak pravnih lekova ili drugih efektivnih mehanizama, za izvršenje Rešenja NNOK-a, (bez obzira koji bi bio epilog za podnosioca zahteva od izvršenja tog Rešenja), povređuje pravo na efektivna pravna sredstva, koja su zagarantovana članom 32 i pravo na sudsku zaštitu prava, koje je zagarantovano

članom 54 Ustava, a u vezi sa pravom na delotvoran pravni lek, zagarantovanog članom 13 EKLJP-a.

137. Ovaj stav je u skladu sa sudskom praksom Suda, koji je u slučaju KI94/13 naglasio da *“nepostojanje pravnih sredstava ili drugih efikasnih mehanizama za izvršenje rešenja Direkcije (opštinske), utiče na pravo na delotvorno pravno sredstvo, kao što je zagarantovano članom 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava i članom 13. EKLJP-a. Prema ovim odredbama, svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva protiv sudske i administrativne odluke, koja krše njegova prava ili interese kao što su propisana zakonom”* (vidi odluku Ustavnog suda: KI94/13, podnosilac *Avni Doli, Mustafa Doli, Zija Doli i Xhemile Osmanaj*, presuda od 16. Aprila 2014. Godine, stav 90; vidi *mutatis mutandis*, *Voytenko protiv Ukrajine*, br. 18966/02, presuda od 29. juna 2004. god., stavovi 46-48).
138. U tom pravcu, Sud naglašava da nije dužnost suda da odredi koji bi način najpogodniji da redovni sudovi i opština Đakovica, u okviru nadležnosti koje isti imaju, nađu efikasne mehanizme da ispune u potpunosti obaveze koje su određene kako zakonom tako i Ustavom.
139. Teret izvršenja konačne i obavezne Odluke NNOK-a pada na redovne sudove i na opštinu Đakovica. Nedostatak mehanizama za izvršenje ovog javnog organa ni na koji način ne sme biti razlog za osporavanje prava podnosioca zahteva da se konačna i obavezujuća odluka izvrši u njegovu korist.
140. Samim tim, Sud smatra da se ne može tolerisati da podnosilac zahteva – uprkos njegovih pokušajima koji traju evo već više od deset godina – nije mogao da uživa u svojim pravima koja su mu prepoznata odlukom NNOK-a.
141. Sud takođe želi da naglasi da je neprihvatljivo da zahtev podnosioca zahteva nije tretiran sa potrebom ozbiljnošću i efikasnošću više od deset godina, od strane redovnih sudova i od strane opštine Đakovica. Štaviše, odluke redovnih sudova u vezi sa izvršenjem Odluke NNOK-a su kontradiktorne i stavile su neproporcionalni teret nad podnosiocem zahteva, tražeći, primera radi, da on koristi jedan pravni lek umesto nekog drugog pravnog leka. S tim u vezi, Sud ističe obrazloženje Apelacionog Suda (Rešenje CA. br. 380/2017 od 28. avgusta 2017. godine), koje je, između ostalog, odredilo da: *“Imajući u obzir da organ poslodavca, opština Đakovica, nije delovala u skladu sa odlukom NNOK-a, o donošenju odgovarajuće odluke u upravnom postupku, kreditor je imao mogućnosti da u uslovima koji su predviđeni u stavu 3 člana 29 Zakona o Upravnim sporovima, br. 03/L-202, da se obrati posebnim zahtevom NNOK-u, odnosno da u skladu sa uslovima koji su predviđeni ovom zakonskom odredbom otpočne sa upravnim sporom”*.
142. Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja jasno daje na znanje da ukoliko su jedan ili više pravnih lekova, koji su potencijalno efektivni, a koji su dostupni, podnosilac je obavezan da koristi samo jedan od njih (*Aquilina protiv Malte*, [VV], stav 39). Uistinu, kada je jedan pravni lek iskorišćen, ne traži se korišćenje nekog drugog pravnog leka koji u suštini ima istu svrhu (*Micallef protiv Malte*, [VV], stav 58). Pravično je da podnosilac odabere sredstvo koje je najpogodnije

za njegov slučaj (*O’Keeffe protiv Irske* [VV], stavovi 110-11). Dakle, ukoliko nacionalno pravosuđe pruža paralelno nekoliko različitih pravnih lekova u različitim oblastima prava, podnosilac zahteva koji traži ispravku zbog neke navodne povrede Ustava ili EKLJP-a, putem jednog od tih sredstava, ne treba seju se nužno koristiti druga sredstva koja u suštini imaju istu svrhu (*Jasinskis protiv Letonije*, stavovi 50 i 53-54).

143. Sud takođe smatra da je potrebno da se naglasi da podnosilac zahteva ne može biti okrivljen zbog odlaganja postupka i neizvršavanja odluke NNOK-a, jer je on samo koristio pravna sredstva i pratio je sudsku putanju u skladu sa zakonima na snazi (vidi, *mutatis mutandis*, *Erkner i Hofauer protiv Austrije*, stav 68).
144. Stoga, Sud dolazi do zaključka da nemogućnost da se preduzmu neke dalje sudske mere za izvršenje Rešenja NNOK-a takođe predstavlja povredu članova 32 i 54 Ustava kao i člana 13 EKLJP-a.
145. Na kraju, Sud utvrđuje da se ne treba dalje baviti navodima u vezi sa povredama člana 49 Ustava, jer su ti navodi i takvi zahtevi već iscrpljeni u zaključcima Suda u vezi sa povredom članova 31 i 32 i 54 Ustava, a u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a i članom 13 EKLJP-a (vidi, *mutatis mutandis*, Slučaj br. KI65/15, *Podnosilac, Tatjana Davila, Ljubiša Marić, Zorica Kršenković, Zlatoj Jevtić*, Presuda Ustavnog suda Republike Kosova, od 14. septembra 2016. godine). Štaviše, Sud ponavlja svoj zaključak da Rešenje NNOKa ne prepoznaje pravo podnosiocu zahteva da se vrati na radno mesto, već obavezuje Opštinu Đakovica (kao javnog organa), da sprovede disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva.

Zaključak

146. Ustavni Sud želi da naglasi svoju ustavnu obavezu da treba da osigura da postupci koji se sprovode pred javnim organima, a pogotovo pred sudovima, treba da poštuju osnovna ljudska prava koja su zagarantovana Ustavom.
147. U ovom konkretnom slučaju, Sud utvrđuje da je neizvršenje Rešenja NNOK-a od strane Opštine Đakovica, pogotovo nakon nekih odluka redovnih sudova koji su dozvolili izvršenje istog rezultiralo povredama članova 31, 32 i 54 Ustava, kao i članova 6 i 13 EKLJP-a.
148. Sud ponovo naglašava da odluka NNOK-a nije odredila da dužnik, odnosno Opština Đakovica, treba da vrati podnosioca zahteva na njegovo radno mesto. NNOK je naložio Opštini Đakovica da disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva sprovede u skladu sa zakonskim odredbama koje su na snazi za civilne službenike. Dakle, Sud nije tretirao pitanje da li se podnosilac zahteva treba vratiti, ili ne, na njegovo radno mesto.
149. S tim u vezi, Sud naglašava da, na osnovu konsolidovane sudske prakse ESLJP-a, uvek kada se utvrdi povreda prava na pravično suđenje iz člana 6 EKLJP_a, podnosilac zahteva, onoliko koliko je to moguće, treba da se stavi u poziciju, da treba da uživa prava koja bi on imao da su se postupci sprovodili u skladu sa garancijama EKLJP-a (vidi slučaj ESLJP-a, *Kingsley protiv Ujedinjenog*

Kraljevstva, Presuda od 28. maja 2008. godine, stav 40, i reference koje su tu spomenute).

150. Međutim, Sud smatra da je slučaj koji se razmatra poseban zato što, iako neizvršenje Odluke NNOK-a predstavlja povredu proceduralnih garancija koje su predviđene Ustavom i EKLjP-om, primena iste može biti nemoguća zbog objektivnih razloga. Dakle, može biti objektivno nemoguće da se sprovede disciplinski postupak, kao što je to zatraženo u Odluci NNOK-a iz 2008. godine, a pogotovo zbog toga što je podnosilac zahteva imao radni odnos na određeno vreme.
151. Samim tim, imajući u obzir posebne okolnosti slučaja koji se razmatra, Sud je dužan da se zadovolji utvrđivanjem povrede članova 31 i 32 i 54 Ustava, a u vezi sa članom 6.1 EKLjP-a i članom 13 EKLjP-a, upućujući podnosioca zahteva na građanski postupak, pred redovnim sudovima, za eventualnu kompenzaciju štete (vidi praksu redovnih sudova u slučaju *Gezim Kastrati i Makfire Kastrati*, Presuda Osnovnog suda u Prizrenu, C. br. 1209/13, od 03.07.2019. godine).

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20 i 47 Zakona kao i u skladu sa pravilima 59 (1) i 66 Poslovnika o Radu, dana 22. aprila 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI da je neizvršenje Odluke NNOK-a, A 02 158/2005, od 25. februara 2008. godine, prouzrokovalo povredu članova 31, 32 i 54 Ustava, u vezi sa članom 6 i članom 13 EKLjP-a;
- III. DA UPUTI podnosioca zahteva na građanski postupak radi eventualne kompenzacije štete;
- IV. DA NALOŽI da se ova Presuda dostavi stranama i u skladu sa članom 20.4 Zakona, da se objavi u Službenom Listu;
- V. DA PROGLASI da ova Presuda stupa na snagu odmah.

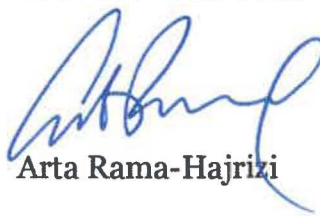
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi